

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-207)

Nov (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 27)

41. தேச கால க்ரியாகாரா: ப்ரஸித்தா பேத ஹேதவே:

தாந் பேதயதி யா ஸம்வித் தஸ்யா பேத: குதோ பவேத்

பொருள் - பொருள்களைப் பலவிதமாப் பிரிப்பது காலம், இடம் மற்றும் செயல்பாடுகள் ஆகியவையே ஆகும். ஆனால் இவ்விதம் இவற்றைப் பேதப்படுத்துகின்ற ஸம்வித்தைப் (ஞானம்) பிரித்து உணர்த்துவது எதனால் இயலும்?

42. சேத்ய பேதோ ஹி ய: காலோ பூதாதி த்ரிதயாத்மக:

ஸம்விந்மஹோததௌ ஸோ அபி விஸீநஸ்தந்மயோ பவேத்

பொருள் - இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் என்று மூன்றாக உள்ள காலம் என்பதே பொருள்களைப் பிரிப்பதில் அடிப்படையாக உள்ளது. ஆனால் காலம் என்பது ஸம்வித் என்னும் ஸமுத்திரத்தில் கலந்து, அதனுடன் ஒன்றாகவே உணரப்படுகிறது.

43. யதா ஹி வர்தமாநாயாம் மயி பூதபவிஷ்யதீ

ப்ரதிக்ஷிப்தே ததா சேயம் நைவ ஸ்யாத்வர்தமாநதா

பொருள் - எப்போதும் உள்ளவளாகிய என்னில், இறந்தகாலமும் எதிர்காலமும் லயிக்கும்போது, நிகழ்காலமும் தானாகவே வந்து அவ்விதமே சேர்கிறது.

44. ஆதாரோ அஹமசேஷாணாம் நைவாதேயாஸ்மி கேநசித்
தேசோ அப்யாதாரத: க்லப்தஸ்ததோ மே நைவ வித்யதே

பொருள் - அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக நான் உள்ளேன். ஆனால் என்னை எதற்குள்ளும் அடைக்க இயலாது. ஆகவே எனக்கு ஆதாரமாக உள்ளது என்று எந்த ஒரு வஸ்துவையும் காண இயலாது.

45. காப்யவஸ்தா ந மே ஸாஸ்தி யஸ்யாம் ஸம்விந்ந வர்ததே
தேந மாம் சித்தநாமேகாம் ஸர்வாகாராமுபாஸதே

பொருள் - ஸம்வித் என்னும் நிலை அல்லாமல் எனக்கு எந்த ஒன்றும் இல்லை. ஆகவே நான் தனித்தன்மை வாய்ந்தவளாகவும், ஞானமயமாக உள்ளவளாகவும், அனைத்து ரூபங்களைக் கொண்டவளாகவும் உபாஸிக்கப்படுகிறேன்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 207)

1-2-17 ச்ருதோபநிஷத்ககத்யபிதாநாத் ச

பொருள் - பரமாத்மாவைக் குறித்து உண்மை அறிவு உள்ளவன், எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும் என்று அர்ச்சிராதிகதியைக் கூறுவதால், கண்ணில் உள்ளவன் பரமபுருஷனே ஆவான்.

ஸித்தாந்தம் - ச்ருதி, உபநிஷத் போன்றவற்றில் உபதேசிக்கப்பட்ட விதத்தில், பரமபுருஷனைப் பற்றிய மெய்யான ஞானம் கொண்டவர்கள், எப்போதும் சிந்தித்தபடி இருக்கவேண்டிய ஒரு விஷயத்தை, அக்னிகள் உபகோசலனுக்கு உபதேசித்தன. அந்த விஷயம் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் ஆகும். அதாவது கண்களில் உள்ளவன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்ற உபதேசத்தைக் கேட்ட உபகோசலனுக்கு, பரமாத்மாவை அடைவிப்பதும், மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புதல் இல்லாததும் ஆகிய அர்ச்சிராதி மார்க்கம் குறித்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-15-5) - தே அர்சிஷமேவாபி ஸம்பவந்த்யர்ச்சிஷோ அஹரஹ்ந அபூர்த்யமாணபசுஷம் - அர்ச்சிராதி மார்க்கம் சென்ற பின்னர், அங்கிருந்து பகல் தேவதை, அங்கிருந்து பசுஷம் (பதினைந்து நாள்) தேவதை என்று செல்கிறார்கள் - என்று தொடங்கி, சாந்தோக்ய உபநிஷத் - (4-15-5, 6) - சந்த்ரமஸோ வித்யுதம் தத்புருஷோ அமாநவ: ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயத்யேஷ தேவபதோ ப்ரஹ்மபத ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா இமம் மாநவமாவர்த்த நாவர்த்தந்தே - அங்கிருந்து சந்த்ரமண்டலம், ஒளி (மின்னல்) என்று செல்கிறார்கள்; பின்னர் அவர்களை மனுஷன் அல்லாத அமானுஷன் என்னும் புருஷன் ப்ரஹ்மத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறான். இதுவே தேவயானம் அல்லது ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கும் பாதையாகும். இந்தப் பாதையில் சென்றவர்கள் மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புவதில்லை - என்று முடிக்கப்பட்டது. இந்தக் காரணத்தாலும் கண்களில் உள்ளவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

1-2-18 அநவஸ்தி தே அஸம்பவாத் ச நேதர:

பொருள் - ஜீவன் போன்றவர்கள் எப்போதும் கண்ணில் இல்லாமையாலும், இயல்பாகவே அம்ருதத்வம் போன்ற தன்மைகள் ஜீவாத்மாவுக்குப் பொருந்தாமல் உள்ளதாலும், கண்களில் உள்ளவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

ஸித்தாந்தம் - கண்களால் காணப்படும் பொருள்களின் பிரதிபிம்பம் கண்களில் எப்போதும் இருப்பதில்லை (அந்தப் பொருள் கண்களுக்குப் புலப்படும்போது மட்டுமே உள்ளது). மேலும் அம்ருதத்வம் போன்ற தன்மைகள் அவைகளுக்கு இருப்பதில்லை. ஆகவே கண்களில் புலப்படும் மற்ற பிரதிபிம்பங்கள் எதுவும் பரமாத்மா அல்லாமல் வேறு ஒன்று அல்ல. அதாவது கண்களின் அருகாமையில் உள்ள பொருள்களின் பிரதிபிம்பம் மட்டுமே கண்களில் புலப்படும் அல்லாமல், அவை கண்களுக்குள் இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. அனைத்து இந்திரியங்களையும் ஒரே போன்று நியமிப்பதற்கு ஏற்ற ஒரு இடத்தில் மட்டுமே ஜீவாத்மா இருத்தல்வேண்டும் என்பதால், அவன் இதயத்தில் உள்ளான். ஆக ஜீவாத்மா கண்களில் இல்லை என்றாகிறது. இது போன்று சூரியனும் கண்களுக்குள் இல்லை. காரணம், ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் (7-5-10) - ரச்மிபிரேஷ: அஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித: - ஆதித்யன் தனது கரணங்களாலேயே கண்களில் நிற்கிறான் (அதாவது தனது கதிர்கள் மூலமே ஆதித்யன் கண்களுக்குப் புலப்படுகிறான்) - என்று கூறப்படுவதால், வெகு தூரத்தில் உள்ள ஆதித்யன், தனது கிரணங்கள் காரணமாகவே கண்களுக்குப் புலப்படுகிறான் அல்லாமல் கண்களில் உள்ளவனாகவே கூறப்படவில்லை. மேலும் இங்கு கூறப்படும் அம்ருதத்வம் போன்ற தன்மைகள் பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் அல்லாமல் மற்றவர்களுக்குப் பொருந்தாது. ஆகவே கண்களில் உள்ளவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

அந்தராதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 207)

திருமந்த்ரத்தைக் குறித்த பத்துவிதமான கருத்துக்களின் சுருக்கம்

மூலம் - இப்படித் திருமந்த்ரம் ஏகவாக்யமானபோது (1) உபாய பரமென்றும், (2) வ்ருத்தி பரமென்றும்; வாக்ய த்வயமானபோது (3) ஸ்வரூப பரமென்றும், (4) அந்வய வ்யதிரேக முகேந ஸமர்ப்பண பரமென்றும், (5) புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநா பரமென்றும்; வாக்ய த்ரயமானபோது (6) முதலிரண்டு பதமும் ஸ்வரூபமாய் மேல்பதம் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநா பரமென்றும், (7) ப்ரணவம் ஸ்வரூப பரமாய் மேல் இரண்டு பதமும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்தி ப்ரார்த்தநா பரமென்றும்; இக்கட்டளையிலே (8) ப்ரதம பதம் ஸ்வரூப பரமாய் மேலிரண்டு பதமும் உபாய பரமென்றும், (9) ப்ரதம பதம் ஸமர்ப்பண பரமாய் மேலிரண்டு பதமும் பல ப்ரார்த்தநா பரமென்றும், (10) பத த்ரயமும் அடைவே தத்வ உபாய புருஷார்த்த ப்ரார்த்தநா பரமென்றும் அநந்தார்த்த கர்ப்பமான இத்திருமந்த்ரத்தில் வாக்யார்த்தத்தைப் பத்துப்படியாக யதா ஸம்ப்ரதாயம் அநுஸந்திப்பார்கள். இப்படிச் சிலவற்றைப் ப்ரதாநமாக அநுஸந்தித்தாலும் மற்றுள்ளவையும் ஆர்த்தமாகக் கடவது.

ததேவம் பத வாக்யார்த்தை: தத்வவித் குரு தர்சிதை:

தத் தத் குத்ருஷ்டி கதிதம் நிரஸ்தம் யோஜநாந்தரம்

விளக்கம் - எண்ணற்றவிதத்தில் கூறலாம்படியான கருத்துக்களைத் தன்னுள் அடக்கியுள்ள திருமந்த்ரத்தைக் குறித்து பல ஆசார்யர்கள், தங்கள் தங்கள்

ஸம்ப்ரதாயத்தின்படி கீழே உள்ள பத்துவிதமான கருத்துக்களை உரைக்கிறார்கள் (இவற்றையே மேலே இதுவரை நாம் விரிவாகப் பார்த்தோம்). அவையாவன:

- திருமந்திரம் ஒரே வாக்கியம் என்று கொள்ளப்படும்போது, அது (1) ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துகிறது. (2) அவன் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருந்து செய்பவற்றைக் கூறுகிறது.
- இரண்டு வாக்கியங்களாக கொள்ளப்படும்போது, அது (1) ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துகிறது. (2) உடன்பாடாகவும் எதிர்மறையாகவும் (என்னைக் காக்கும் பொறுப்பு அவனுடையது, அது என்னுடையது அல்ல என்று) ஆத்மாவைச் சமர்ப்பணம் செய்தலைக் கூறுகிறது. (3) புருஷார்த்த விண்ணப்பத்தைக் கூறுகிறது.
- மூன்று வாக்கியங்களாகக் கொள்ளப்படும்போது, (1) முதல் இரண்டு பதங்களும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும், மூன்றாம் பதம் புருஷார்த்த விண்ணப்பத்தையும் கூறுகிறது. (2) முதல் பதமான ப்ரணவம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையும், மற்ற இரண்டு பதங்களும் விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குதல் மற்றும் விருப்பமானவற்றை அளித்தல் என்னும் விண்ணப்பத்தை உள்ளடக்கியதையும் கூறுகிறது. (3) முதல் பதமான ப்ரணவம் புருஷார்த்த விண்ணப்பத்தையும், அடுத்த இரண்டு பதங்களை அந்தப் புருஷார்த்தத்தை அடைவிக்கச்செய்யும் உபாயத்தையும் கூறுகிறது. (4) முதல் பதமான ப்ரணவம் ஆத்ம சமர்ப்பணத்தையும், அடுத்த இரண்டு பதங்கள் அத்தகைய சமர்ப்பணத்தால் உண்டாகும் பலனுக்கான விண்ணப்பத்தையும் கூறுகிறது. (5) மூன்று பதங்களும் முறையே தத்வம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றன.

மேலே கூறப்பட்டபடி உள்ள கருத்துக்களை முதன்மையாகக் கொண்டாலும், மேலும் வெளிப்படும் பலவிதமான கருத்துக்களைத் துணைக்கருத்துகளாகக் கொள்ளலாம்.

ததேவம் பத வாக்யார்த்தை: தத்வவித் குரு தர்சிதை:

தத் தத் குத்ருஷ்டி கதிதம் நிரஸ்தம் யோஜநாந்தரம்

இதன் பொருள் - ஆகவே இப்படியாக மெய்ப்பொருளை அறிந்த பூர்வாசார்யர்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட பதங்கள், வாக்கியங்கள் ஆகியவற்றின் ஆழ்பொருள் முலமாக திருமந்திரத்துக்கு வேறு பொருள் உரைக்கும் அந்தந்த மதங்களின் மற்ற கருத்துக்கள் தள்ளப்பட்டன.

திருமந்திரத்தைக் குறித்து நன்றாக அறிந்தவனுக்கு வரும் மேன்மை

மூலம் - இத்திருமந்திரத்தில் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களால் கலக்கவொண்ணாத தெளிவுடையவனை

ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய ஹ்யசோச்ய: சோசதோ ஜநாந்

பூமிஸ்தானிவ சைலஸ்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞ: ப்ரபச்யதி

என்கிறது. “ஜ்ஞாநேந ஹீந: பசுபி: ஸமாந:” என்கிறவிடத்தில் ஞானமென்கிறதுவும் இத்தெளிவை. இப்படித் தெளிந்தவன்

ந ப்ரஹ்ருஷ்யதி ஸம்மானே நாவமானே அநுதப்யதே

கங்காஹ்நத இவாசேஷாப்யோ ய: ஸ பண்டித உச்யதே

என்கிறபடியே மாநாவமாநாதிகளிற் கலங்கான். இத்திருமந்திரத்தில் யதார்த்த ஞானமும் நிஷ்டையுமுடையவனை ஆதரிக்கும் தேசத்திலும்

யத்ராஷ்டாசுஷர ஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே

ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி துர்பிசஷ தஸ்கரா:

என்கிறபடியே ஒரு தோஷமும் வாராது. இச் ச்லோகத்தால்

ராகாதி ரோகாந் ஸததாநுஷக்தாந் அசேஷகாய ப்ரஸ்ருதாநசேஷாந்

ஒளத்ஸுக்ய மோஹாரதிதாந் ஜகாந யோ அபூர்வ வைத்யாய நமோஸ்து
தஸ்மை

என்று ஆயுர்வேத வித்துக்கள் ப்ரதாந வ்யாதிகளாக எடுத்த ராகாதிகளும், ஸத்துக்களுக்கு ஸ்ரீயென்று ஓதப்பட்ட ஞான ஸம்பத்தினுடைய ஸங்கோசமும், பாஹ்யதஸ்கரர்க்கு நிலமல்லாத ஆத்மாபஹாராதிகளைப் பண்ணும் மாஹாதஸ்கரரான அஹங்காராதிகளும் நடையாடாவென்றதாயிற்று.

விளக்கம் - திருமந்த்ரத்துக்கு வேறுவிதமாகப் பொருள் உரைக்கும் மதங்களின் மற்ற கருத்துக்களால் மயங்காமல் உள்ளவனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (150-11) - ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய ஹ்யசோச்ய: சோசதோ ஜநாந் பூமிஸ்தானிவ சைலஸ்தோ ஹ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞா: ப்ரபச்யதி - திருமந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருள் ஞானம் என்னும் மேல்மாடியில் ஏறியவனும், தன்னைக் குறித்து எதற்கும் சிறிதும் கவலைப்படாதவனும் ஆகிய ஞானம் உள்ள ஒருவன், இப்படிப்பட்ட ஞானம் இல்லாதவர்களை, மலையில் நிற்கும் ஒருவன் கீழே உள்ளவர்களை மிகவும் சிறிய உருவத்தில் காண்பது போன்று, காண்கிறான் - என்றது. நரஸிம்ஹபுராணத்தில் (16-13) - ஜ்ஞானேந ஹீந: பசுபி: ஸமாந: - ஞானம் அற்றவன் விலங்குகளுக்குச் சமம் - என்று "ஞானம்" என்னும் பதம் மூலமாக, திருமந்த்ரம் குறித்த இத்தகைய தெளிவான ஞானமே கூறப்பட்டது. இப்படியாகத் திருமந்த்ரம் குறித்த தெளிவான ஞானம் உள்ளவன், மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (32-33) - ந ப்ரஹ்ருஷ்யதி ஸம்மானே நாவமானே அநுதப்யதே கங்காஹ்நத இவாசேஷாப்யோ ய: ஸ பண்டித உச்யதே - மற்றவர்கள் தன்னைப் புகழும்போது மகிழாமலும், இகழும்போது வருந்தாமலும் நின்று, கங்கையின் ஆழத்தில் உள்ள நீர் போன்று கலங்காமல் நிலையாக உள்ளவன் பண்டிதன் எனப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனக்கு உண்டாகும் புகழ்ச்சி மற்றும் அவமானம் ஆகியவற்றால் கலங்கமாட்டான்.

இப்படிப்பட்ட திருமந்த்ரத்தைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவனும், அதிலேயே நிலையாக நிற்பவனும் ஆகிய ஒருவனைப் போற்றிக் கொண்டாடும் இடத்திற்கு, நாரதீயம் (1-20) - யத்ராஷ்டாசுஷர ஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி துர்பிசுஷ தஸ்கரா: - திருமந்த்ரத்தைக்

குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவனும், அதிலேயே நிலையாக நிற்பவனும் ஆகிய ஒருவனை ஆதரிக்கும் இடத்தில் வ்யாதி (ஆசை), பஞ்சம் (ஞானம் இன்மை), திருடர்கள் (அஹங்காரம், மமகாரம்) இருக்கமாட்டனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எந்தவிதமான தோஷமும் உண்டாகாது. மேலும் இந்த நாரதீய ச்லோகம் வேறொரு கருத்தையும் உணர்த்துகிறது; ராகாதி ரோகாந் ஸததாநுஷக்தாந் அசேஷகாய ப்ரஸ்ருதாநசேஷாந் ஒளத்ஸுக்ய மோஹாரதிதாந் ஜகாந யோ அபூர்வ வைத்யாய நமோஸ்து தஸ்மை - எப்போதும் உள்ளதும், சரீரம் முழுவதும் பரவியதும், அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி - அறியாமை - மனநிறைவின்மை ஆகியவற்றை ஏற்படுத்துவதும் ஆகிய ராகம் (ஆசை) போன்ற நோயை, அடியுடன் அழிக்கவல்ல அதிசயமான வைத்தியனான பகவானுக்கு நமஸ்காரம் - என்று ஆயுர்வேதத்தை நன்றாக அறிந்தவர்கள், முதன்மையான நோயாகக் கூறிய ஆசை போன்றவையும், ஸாதுக்களுக்குச் செல்வம் என்று கொண்டாடப்படும் ஞானம் என்னும் செல்வத்தின் குறைவும், காணும் பொருள்கள் அனைத்தையும் திருடுகிறவர்கள் போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஆத்மவைத் தன்னுடையது என்று சொந்தம் கொண்டாடும் அஹங்காரம் போன்ற திருடர்களும், திருமந்த்ரத்தைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவனும், அதிலேயே நிலையாக நிற்பவனும் ஆகிய ஒருவனைப் போற்றிக் கொண்டாடும் இடத்தில் இருக்கமாட்டனர் என்று கருத்து.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 27)

76. பேச்சுப் பார்க்கில் கள்ளப்பொய்ந்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள்; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனாம்.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே பேச்சிலும், இது சொன்னவர் பிறவியிலும் தாழ்வு பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகழுமவர்களுக்கு அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார் - பேச்சித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

விளக்கம் - இது மட்டுமே அல்லாமல், தமிழ் மொழிக்கும், தமிழில் வேதம் அருளிச்செய்த நம்மாழ்வாருடைய பிறவிக்கும் சிலர் தாழ்வை உரைத்து, இந்தத் திருவாய்மொழியை இகழ்க்கூடும். அப்படிப்பட்டவர்கள், தங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாத நூல்களைக்கூட ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டிய நிலை ஏற்படும் என்று இந்தச் சூர்ணையில் உள்ள இரண்டு வாக்கியங்களால் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸம்ஸ்ருதமாகவுமாம், த்ராவிடமாகவுமாம், பகவத்பரமானது உபாதேயம்; அந்யபரமானது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே பாஷாமாத்ராவதியாக விதி நிஷேதங்களை அங்கீகரித்து த்ராவிட பாஷையாகையாலே இது த்யாஜ்யமென்னப் பார்க்கில், “வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளநூல்” என்றும், “பொய்ந்நூலை மெய்ந்நூலென்றென்றுமோதி” என்றும் சொல்லுகிற பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையான வாகாரத்தாலே உபாதேயமாக வேணும். சதுர்த்த வர்ணோத்பவரென்று வக்தாவானவர் பிறவியைப் பார்த்து இத்தை யிகழுமளவில், மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சம வேதமான மஹாபாரதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன ஷட்க த்ரயாத்மகமான கீதோபநிஷத்தும்

த்யாஜமாக வேணுமென்கை. இத்தால் பாஷாமாத்ரத்தையும், வக்த்ரு ஜன்மத்தையும் பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகழுமளவில் வரும் விரோதம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - (பேச்சுப்பார்க்கில்) வடமொழியில் இருந்தாலும், தென்மொழியில் இருந்தாலும், பகவானைப் பற்றி உரைக்கும் நூல்கள் ஏற்கத்தக்கதே ஆகும்; மற்ற விஷயங்கள் குறித்து உரைக்கும் நூல்கள் மட்டுமே தள்ளத்தக்கவை ஆகும். ஆனால் இவ்விதம் கொள்ளாமல், அந்தந்த நூல்கள் இயற்றப்பட்ட மொழியை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு, “இவற்றை ஏற்கவேண்டும், இவற்றைத் தள்ளவேண்டும்” என்றுள்ள விதிகளைப் பின்பற்றி, தமிழில் ஏற்பட்டது என்பதால் இந்தத் திருவாய்மொழியானது கைவிடத்தக்கது என்று சிலர் கூறக்கூடும். (கள்ளப்பொய்நூல்களும் க்ராஹ்யங்களும்) - இவ்விதம் உரைத்தால், பெரியதிருமொழி (9-7-9) - வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளநூல் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-5-2) - பொய்நூலை மெய்நூலென்றென்றுமோதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான மற்ற மத நூல்கள் பலவும் வடமொழியில் இருந்தால், அவைகளையும் ஏற்கவேண்டும் என்றாகிவிடும். (பிறவி பார்க்கில்) - திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்த நம்மாழ்வார், நான்காம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று, பிறவியை ஆராய்ந்து திருவாய்மொழியை சிலர் இகழ்க்கூடும். இவ்விதம் செய்தால், (அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும் கழிப்பனாம்) - மச்சகந்தியின் புத்திரராகிய வ்யாஸர் அருளிச்செய்த ஐந்தாவது வேதம் என்று போற்றப்படும் மஹாபாரதமும், இடையர் குலத்தில் அவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவாய் மலர்ந்த பதினெட்டு அத்யாயங்கள் கொண்டதான ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை என்னும் உபநிஷத்தும் கைவிடத்தக்கதே என்றாகிறது. ஆக இதன் மூலம், மொழி மற்றும் ஆழ்வாரின் குலம் ஆகியவற்றைக் காரணம் காண்பித்து, இந்தத் திருவாய்மொழியை இகழ்வதில் உள்ள விரோதம் உணர்த்தப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - அதவா, பாஷா வக்த்ரு ஜன்மமாந்த்யங்கள் நிரூபிக்கலாகாதென்று கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையாயுள்ளதும், ஜன்மகௌரவமுடையார் சொல்லுமதுவுமே உபாதேயமென்று கொள்ளுமவர்களுக்கு அநிஷ்ட ப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார் - பேச்சுப்பார்க்கிலித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. அதாவது - பகவத் பரத்வாந்ய

பரத்வங்களைப் பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்யத்வங்களுக்கு ஹேதுவாக்காதே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானது உபாதேயமென்று பேச்சினுடைய கௌரவமாத்ரத்தை பார்க்கில், “கள்ளநூல்”, “பொய்நூல்” என்று கழிக்கப்பட்ட பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் பரிக்ராஹ்யங்களாம். யதாஜ்ஞாநர் சொன்னது உபாதேயம், அயதாஜ்ஞானர் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே, ஜந்ம கௌரவமுடையார் சொன்னதே உபாதேயம்; அல்லாதார் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று பிறவி மாத்ரத்தையே பார்க்கில், மத்ஸ்யகந்தா ஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சமவேதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தாலே பேச்சில் கௌரவமும், சொல்லுமவர்கள் பிறவியில் கௌரவமும் ப்ரபந்தோபாதேயத்வ ஹேதுவாகச் சொல்லுமளவில் வருமநிஷ்டம் காட்டப்பட்டது.

விளக்கம் - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். நூலின் மொழி, நூலை உண்டாக்கியவரின் குலம் ஆகியவற்றை ஆராயக்கூடாது என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதம் கொள்ளாமல், வடமொழியில் உள்ள நூல்கள் கூறுபவை மற்றும் உயர்ந்த குலத்தில் வந்தவர்கள் கூறுபவை மட்டுமே ஏற்கத்தக்கது என்று கூறுவர்கள், தங்களுக்கு விருப்பம் அற்ற நூல்களைக்கூட, ஒரு தலையாக ஏற்கவேண்டிய நிலை வரும் என்று இந்த இரண்டு வாக்கியங்களில் உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். இந்தக் கருத்தை இனி விளக்குகிறார். (பேச்சுப் பார்க்கில்) - பகவானைக் குறித்து உரைத்தல், மற்ற விஷயங்கள் குறித்து உரைத்தல் என்பதால் முறையே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவை, ஏற்கத்தகாதவை என்று காரணம் காண்பிக்காமல், வடமொழியில் அமைந்த காரணத்தால் எத்தகைய நூலும் ஏற்கத்தக்கவை என்று மொழியின் பெருமையை மட்டுமே காரணமாகச் சிலர் ஏற்கக்கூடும். இவ்விதம் கொண்டால், (கள்ளப்பொய்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள்) - பெரியதிருமொழி (9-7-9) - வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதுகின்ற கள்ளநூல் - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-5-2) - பொய்நூலை மெய்நூலென் றென்றுமோதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தள்ளப்பட்ட மற்ற சமய நூல்களும் ஏற்கத்தக்கவை என்றாகிறது. (பிறவி பார்க்கில்) - மெய்யான ஞானம் உள்ளவர்கள் கூறுபவை ஏற்கத்தக்கவை, மற்றவர்கள் கூறுவது தள்ளத்தக்கவை என்று கொள்ளாமல், ஒருவருடைய பிறவியை ஆராய்ந்து, இவ்விதம் கொள்ளத்தக்கவற்றையும் ஏற்கத்தக்கவற்றையும் தீர்மானித்தால், (அஞ்சாமோத்தும் அறுமுன்றும் கழிப்பனாம்) - மச்சகந்தியின் புத்திரராகிய வ்யாசர் உரைத்த ஐந்தாம்

வேதமாகிய மஹாபாரதமும், இடையர் குலத்தில் அவதரித்த க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை என்ற உபநிஷத்தும் தள்ளத்தக்கவை என்றாகிவிடும். ஆக இப்படியாக, ஒரு நூல் அமையப் பெற்ற மொழியின் கௌரவம், அந்த நூலை ஏற்படுத்தியவருடைய பிறவியின் கௌரவம் ஆகியவற்றை, ஒரு நூல் ஏற்றுக்கொள்வதற்கான காரணமாக உரைத்தால் வரக்கூடிய தோஷம் கூறப்பட்டது.

77. க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்திகள் போலன்றே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வஜந்மம்.

அவதாரிகை - இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்தியை வ்யாஸ க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸமமாக வருளிச்செய்தார் கீழ். அவற்றில் இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார் மேல் - (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணேத்யாதியாலே).

விளக்கம் - நம்மாழ்வாருடைய பிறவியை, வ்யாஸர் மற்றும் க்ருஷ்ணன் ஆகியவர்களுடைய பிறவிக்குச் சமமாக கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். அவர்களுடைய பிறவியைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாரின் பிறவி உயர்ந்து நிற்பதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனான” க்ருஷ்ணனுடையவும், கந்யாஸுதனான வ்யாஸனுடையவும் உத்பத்தி போலன்றே “கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற”வராய், “க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணா தத்வ மிவோதிதம்” என்கிறபடியே க்ருஷ்ண விஷய த்ருஷ்ணைதான் ஒரு வடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிற ஆழ்வாருடைய அவதாரமென்கை.

விளக்கம் - திருப்பாவை (25) - ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாய் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான க்ருஷ்ணனுடைய பிறவி மற்றும் கன்னிப்பெண்ணான மச்சகந்தியின் புத்திரனாகிய வ்யாஸருடைய பிறவி போன்றது இவருடைய பிறவி அல்ல; யாருடைய இவ்விதம் அல்ல என்றால் விடை அளிக்கிறார். திருவிருத்தம் (37) - கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்ற - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவராகவும், ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம் (1-6) - க்ருஷ்ண

த்ருஷ்ணா தத்வ மிவோதிதம் - க்ருஷ்ணனிடம் கொண்ட ஆசை என்பதே ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்று அவதரித்த நம்மாழ்வார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனிடம் உள்ள ஆசையே ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்றுள்ளவரும் ஆகிய விதத்தில் நம்மாழ்வாருடைய அவதாரம் உள்ளது.

78. பெற்றும் பேறிழந்து(ம்) கன்னிகையானவரும், எல்லாம் பெற்றாளாயும் தத்துக்கொண்டாள் என்பர் நின்றாரென்னுமவளும், நெடுங்காலமும் நங்கைமீ ரென்னுமவளுக்கு நேரன்றே.

அவதாரிகை - அதெங்ஙனேயென்னு மபேசைஷயிலே பல ஹேதுக்களாலும் இவர் ஜந்ம வ்யாவ்ருத்தியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே அவர்களைப் பெற்றவர்கள் இவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரல்லாமையை இசைவிக்கிறார் - (பெற்றுமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டது போன்று “நம்மாழ்வாருடைய பிறவியானது வ்யாஸர் மற்றும் க்ருஷ்ணனுடைய பிறவி போன்று அல்ல” என்று எவ்விதம் கூற இயலும் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கான விடையை, பல காரணங்களைக் காண்பித்து, நம்மாழ்வாரின் பிறவி மேன்மையை, அடுத்துள்ள மூன்று சூர்ணைகளில் அருளிச் செய்கிறார். அவற்றுள் முதலாவதாக, அவர்களைப் பெற்றவர்கள், நம்மாழ்வாரைப் பெற்றவருக்கு ஒப்பாகமாட்டார்கள் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “திருவின் வடிவொக்கும் தேவகி பெற்ற” என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுடைய பால்யரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெறாதபடி “திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன்” என்று பேறிழந்தவளான தேவகியும், “த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்” என்கிறபடியே வ்யாஸனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனாலுள்ள ரஸம் ஒன்றுமநுபவிக்கப் பெறாதபடி “புந: கந்யா பவிஷ்யதி” என்ற பராசர வசனத்தாலே மீளவும் கந்யகையான மத்ஸ்யகந்தையும்; “எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே”

என்னும்படி க்ருஷ்ணனுடைய பால சேஷ்டிதாதிகளையெல்லா மநுபவிக்கப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும், “தத்துக்கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ” என்றும், “இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார்” என்றும் அவனுடைய அதிமநுஷ சேஷ்டிதங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத்ருத்வத்தையுடைய யசோதையும்,

விளக்கம் - (பெற்றும்) பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-2-17) - திருவின் வடிவொக்கும் தேவகி பெற்ற - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனைத் தேவகி தனது புத்திரனாகப் பெற்றபோதிலும், (பேறு இழந்தும்) - அவனுடைய பாலலீலைகள் எதனையும் அனுபவிக்கப் பெறாத காரணத்தால், பெருமாஸ்திருமொழி (7-5) - திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன் - என்பதற்கு ஏற்ப பேறு இழந்த தேவகியும். (பெற்றும்) மஹாபாரதம் - த்வீபே பதரிகாமிச்ரே பாதராயணமச்யுதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம் - இலந்தை மரங்கள் நிறைந்த கானகத்தில் ஸத்யவதி என்பவள் பராசரமுனிவர் மூலமாக, எதிரிகளை வாட்டவல்ல விஷ்ணுவின் அம்சமாக, பதரிகாச்ரமத்தின் அருகில் பாதராயணர் என்ற வேதவ்யாஸரைப் பெற்றாள் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸத்யவதி, வ்யாஸரைப் புத்திரராகப் பெற்றெடுத்த போதிலும், (கன்னிகையானவளும்) - அந்தப் புத்திரன் மூலம் ஏற்படக்கூடிய எந்தவிதமான தாய்மை இன்பத்தையும் அனுபவிக்க இயலாமல், புந: கந்யா பவிஷ்யதி - நீ மீண்டும் கன்னிப்பெண்ணாக ஆவாய் - என்று பராசரர் கூறியதன் காரணமாக மீண்டும் கன்னியாக மாறிய மச்சகந்தியும். (எல்லாம் பெற்றாளாயும்) - பெருமாஸ்திருமொழி (7-5-3) - எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனுடைய பாலலீலைகள் முழுவதையும் நன்றாக அனுபவிக்கும்படியான பேறு யசோதைக்குக் கிட்டியபோதிலும், (தத்துக்கொண்டாள் என்பர் நின்றா ரென்னுமவளும்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-1-7) - தத்துக்கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ - தத்து எடுத்துக்கொண்டாள் அல்லாமல் தானே ஈன்றாளோ - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-1-3) - இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை நம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய மனிதச் செயல்களுக்கு அப்பாற்பட்டதான செயல்கள் காரணமாகத் தானும், மற்றவர்களும் “க்ருஷ்ணனின் தாய் யசோதையோ” என்று சந்தேகம் கொள்ளும்படியாக உள்ள

யசோதையும் (தேவகி, ஸத்யவதி, யசோதை ஆகிய மூவரும் நம்மாழ்வாரின் தாய்க்கு ஈடாக மாட்டார்கள் என்று அடுத்து உரைக்கிறார்)

வ்யாக்யானம் – “நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற” என்று ஸக்ருதாச்ரயண மமைந்திருக்க ஆதராதிசயத்தாலே சிரகாலம் ஆச்சரித சுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாச்ரயித்து இவளைப் பெற்றவளாகவும், “நங்கைமீர் நீருமோர் பெண் பெற்று நல்கினீர்” என்று தொடங்கி - பூர்ணைகளான நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளை பெற்று வளர்த்திகோளிறே, பகவல்லாஞ்சநாதிகளை திவாராத்ர விபாகமற வாய்புலற்றா நின்றுள்ள சபலையானவென் பெண்பிள்ளைபடியை எங்ஙனே சொல்லுவேனென்று வாசாமகோசரமான இவருடைய முக்தவசநாதிகளை அநுபவித்தவளாகவும் சொன்ன விவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரன்றே யென்கை.

விளக்கம் – (நெடுங்காலமும்) – திருவிருத்தம் (37) – நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனைச் சரணம் புகுதல் என்பது ஒருமுறை செய்தால் மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளபோதிலும், பக்தி காரணமாக நீண்ட காலம், அனைவருக்கும் எளிதில் அடையவல்லவனாகிய க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளை அடைந்து, பராங்குசநாயகியான நம்மாழ்வாரைப் பெற்றவளாகவும்; (நங்கைமீ ரென்னுமவளுக்கு) - திருவாய்மொழி (4-2-9) – நங்கைமீர் நீருமோர் பெண் பெற்று நல்கினீர் – என்றுள்ள வரி தொடக்கமாக, “அனைத்தும் நிரம்பப் பெற்ற நீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளையைப் பெற்று வளர்க்கிறீர்கள்; ஆனால் எனது பெண் பிள்ளையையும் பாருங்கள்; ஸர்வேச்வரனுடைய சங்கு, சக்கரம் போன்றவற்றை பகல், இரவு என்றுள்ள கால மாறுபாடுகள் கூட அறியாமல் புலம்பியபடி உள்ள எனது பெண்பிள்ளையின் நிலையை நான் எவ்விதம் உரைப்பேன்”, என்று உரைப்பதற்கு இயலாதபடி நம்மாழ்வாருடைய திருவாயிலிருந்து வெளிவரும்படியான சொற்களை அநுபவித்தவளாகவும் உரைக்கப்படும் நம்மாழ்வாரைப் பெற்றெடுத்த தாயாருக்கு, (நேர் அன்றே) – ஒப்பாக மாட்டார்கள் அல்லவோ?

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 172)

2-10-5 திறமுடை வலத்தால் தீவினை பெருக்காது

அறமுய லாழிப் படையவன் கோயில்

மறுவில் வண்கணைசூழ் மாலிருஞ்சோலை

புறமலை சாரப் போவது கிறியே.

பொருள் - பலவிதமான வலிமையைக் கொண்டு செய்யத்தகாத கொடிய பாவங்களை நாம் மேன்மேலும் வளர்த்துக் கொள்ளாமல், “அடியார்களைக் காப்பாற்றுதல்” என்ற தர்மத்தில் எப்போதும் நிலை நிற்கின்ற சக்கரத்தை ஆயுதமாகக் கொண்டவன் வசிப்பதும், களங்கம் ஏதும் இன்றி வளமான சுனைகளால் சூழப்பட்டதும் ஆகிய திருமாலிருஞ்சோலையின் அருகில் உள்ள மலையைச் சென்றடைவது நல்ல உபாயமாகும்.

அவதாரிகை - திருமலைக்குப் புறம்பான மலையை ப்ராபிக்கையே நல்விரகு என்கிறார்.

விளக்கம் - திருமாலிருஞ்சோலையை அடுத்து உள்ளதொரு மலையை அடைவதே சிறந்த உபாயம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (திறமுடை வலத்தால்) திறம் - ஸமுஹம். வலம் - பலம். திரண்ட பலத்தாலே ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யமாகிற மஹாபாபத்தை கூடுபூரியாதே. (அறமுயல் இத்யாதி) “லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத:” என்கிறபடியே - ஸர்வேச்வரனிலும் ஆச்ரித ரக்ஷணத்திலே முயலாநின்றுள்ள திருவாழியை ஆயுதமாகவுடையவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். ஸர்வேச்வரன் கடைக்கணித்துவிட, அரைக்ஷணத்திலே வாராணஸியை தஹித்து வந்து நின்றானிறே.

விளக்கம் - (திறமுடை வலத்தால்) - திறம் என்றால் கூட்டம்; வலம் என்றால் பலம், வலிமை. மிகவும் திரண்ட வலிமை காரணமாக, ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் மற்ற பயன்களை விரும்புதல் என்ற பெரிய பாவத்தைச் சேர்ந்துக் கொள்ளாமல். (அறமுயல் இத்யாதி) - அற என்றால் மிகுந்த என்று பொருள், அறம் என்றால் தர்மம். இங்குள்ள “அறமுயல்” என்பதை “அறம் + முயல்” என்றும், “அற + முயல்” என்றும் பிரிக்கலாம். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (16-4) - லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத: - மிகுந்த அறிவுள்ள லக்ஷ்மணன் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களைப் பாதுகாப்பதை மட்டுமே எப்போதும் முயன்றபடி உள்ளதான சக்கரத்தாழ்வான். பெளண்ட்ரக வாஸுதேவனை க்ருஷ்ணன் அழித்தான் என்ற விவரம் கேட்ட காசிராஜன் ஒரு பூதத்தை ஏவினான்; அப்போது க்ருஷ்ணன் தனது கடைக்கண்ணால் சக்கரத்தாழ்வானை நோக்க, அவன் சென்று அரை நொடியில் அந்த பூதத்தையும், வாராணஸியையும் சேர்ந்து எரித்தான்.

வ்யாக்யானம் - (மறுவில் இத்யாதி) “ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோ யதா” என்கிறபடியே, மறுவற்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம்போலே தெளிவையுடைத்தாய், தர்சநீயமாய் ஊற்று மாறத சுனைகளாலே சூழப்பட்ட மாலிருஞ்சோலைப் புறமலை சாரப் போமிதுவே பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி வேண்டியிருப்பார்க்கு வருத்தமற லபிக்கலாம் நல்விரகு.

விளக்கம் - (மறுவில் இத்யாதி) - மருவறுதல் என்றால் எந்தவிதமான களக்கமும் இன்றி இருத்தல். இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோ யதா - சான்றோருடைய மனம் போன்று தெளிந்த நீர் கொண்டது - என்பதற்கு ஏற்ப எந்தவிதமான களங்கமும் இல்லாமல், ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் போன்று தெளிவாக உள்ளதாய், காண்பதற்கு

இனியதாய், எப்போதும் சுரந்தபடி உள்ள ஊற்றுக்கள் நிறைந்ததாய், அவற்றால் சூழப்பட்டதாய் உள்ள திருமாலிருஞ்சோலையை அடுத்துள்ள மலையை அடைதலே, “பகவானை அடையவேண்டும்” என்றுள்ளவர்களுக்கு, அவர்களுடைய வருத்தம் நீங்கும்படி அடையக்கூடியதான உபாயம் ஆகும்.

2-10-6 கிறியென நினைமின் கீழ்மை செய்யாதே
உறியமர் வெண்ணெ யுண்டவன் கோயில்
மறியோடு பின்னை சேர் மாலிருஞ்சோலை
நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே

பொருள் - மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்களை நோக்கிப்போக எண்ணும் தாழ்ந்த செயல்களைச் செய்யாமல், இப்போது நான் உரைப்பதையே நல்ல உபாயமாகக் கொள்ளுங்கள். அது எதுவென்றால் - உறியில் நன்றாகச் சேமிக்கப்பட்ட வெண்ணெயை உண்ட க்ருஷ்ணனுடைய கோயிலும், தனது கன்றுகளுடன் பெண்மான்கள் சேர்ந்து வாழ்வதும் ஆகிய திருமாலிருஞ்சோலை திருமலைக்குச் செல்லும் வழியில் பொருந்தி நிற்கும்படியாக எண்ணுவதே உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகும்.

அவதாரிகை - திருமலைக்கும்போம் மார்க்கசிந்தை பண்ணுமிதுவே இவ்வாத்மாவுக்கு நல்லது என்கிறார்.

விளக்கம் - திருமாலிருஞ்சோலை திருமலைக்குப் போகின்ற வழியைக் குறித்துச் சிந்திக்கும் அந்தச் செயல் மட்டுமே போதுமானது; அதுவே ஆத்மாவுக்கு நல்லதாகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கிறியென நினைமின்) இது நல்விரகு என்று புத்தி பண்ணுங்கோள். (கீழ்மை செய்யாதே) நான் சொல்லுகிற இதொழிய, தண்ணிதானவற்றைச் செய்ய நில்லாதே; அதாவது - ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யம். (உறி இத்யாதி) உறிகளிலே சேமித்துக் கள்ளக்கயிறுருவி வைத்த வெண்ணெயை “தெய்வங் கொண்டதோ” என்னலாம்படி களவுகண்டு அமுது செய்தவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். இத்தால் - அநுகூல ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது

தரிக்கமாட்டாதவன் என்கை. (மறியோடு பிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை) குட்டியும் தாயும் பிரியாதே வர்த்திக்கிற தேசம். ரக்ஷய ரக்ஷகங்கள் தம்மில் பிரியாதே வர்த்திக்கும் தேசம் என்கை. (நெறி இத்யாதி) நெஞ்சிலே அடிபடும்படியாகத் திருமலையை அநுஸந்திக்குமதுவே நன்மையாவது என்னுதல்; அன்றிக்கே, நெறிபடுகைக்கு நினைக்குமதுவே - மார்க்கசிந்தை பண்ணுமதுவே இவ்வாத்மாவுக்கு நன்மையாவது என்னுதல். (அதுவே நினைவது நலம்) இத்தை நினைக்குமதுவே விலக்ஷணம்; அதொழிந்தவையெல்லாம் பொல்லாதது என்கை.

விளக்கம் - (கிறியென நினைமின்) - நான் உரைக்க உள்ளதே உபாயம் என்று புத்தியில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். (கீழ்மை செய்யாதே) - நான் கூறுபவை அல்லாமல் மற்ற இழிவானவற்றைச் செய்ய எண்ணாமல். அவை என்னவென்றால் மற்ற பலன்களில் விருப்பம் கொள்ளுதல். இதனைத் திருவாய்மொழி (2-10-2) - சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சி - என்று முன்பே கூறினர் அல்லவோ? (உறி இத்யாதி) - உறிகளில் யாரும் திருட இயலாதபடி கட்டி வைக்கப்பட்ட வெண்ணையைக் களவு செய்து. அதாவது யாராலும் எடுக்க இயலாதபடி இருந்த அதனை, "தெய்வம் வந்து எடுத்ததோ?" என்று ஆய்ச்சிமார் வியந்து போகும்படியாகக் களவு செய்து உண்டவன் வந்து வாழ்கின்ற இடம். இதன் மூலம், தனக்கு ப்ரியமானவர்கள் தொட்ட பொருள்கள் அல்லாமல், தான் தரிக்கமாட்டேன் என்று உள்ளவன் என்கிறார். (மறியோடு பிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை) - பிணை என்றால் பெண்மான், மறி என்றால் அதன் குட்டி. குட்டிமானும் தாய்மானும் பிரியாமல் வாழ்கின்ற இடம். அதாவது காப்பாற்றப்படும் வஸ்து, காப்பாற்றும் வஸ்து ஆகிய இரண்டும் ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியாமல் வாழும் இடம். (நெறி இத்யாதி) - "நெறிபட" என்பதற்கு இரண்டு பொருள் உண்டு. மிகவும் விரிவாக மனதில் நிலை நிற்கும்படியான திருமலையை எண்ணுவதே நன்மை என்பது முதல் பொருள். அல்லது அந்தத் திருமலையைச் சொல்லும் வழியைச் சிந்தித்தலே இந்த ஆத்மாவுக்கு ஏற்ற நன்மை என்ற இரண்டாவது பொருள் கொள்ளலாம். (அதுவே நினைவது நலம்) - திருமலைக்குப் போகும் வழியை எண்ணுவது என்பதே, மேலே கூறப்பட்ட இரண்டில், மிகுந்த நன்மை பயக்கவல்லது. அது அல்லாமல் உள்ள மற்ற எண்ணங்களும், செயல்களும் மிகவும் தீமை அளிக்கவல்லது என்று கருத்து.

2-10-7 நலமென நினைமின் நரகமுந்தாதே

நிலமுன மிடந்தான் நீடுறை கோயில்

மலமறு மதிசேர் மாலிருஞ்சோலை

வலமுரை யெய்தி மருவுதல் வலமே

பொருள் - ஸம்ஸாரத்தில் மீண்டும் மீண்டும் அழுத்தவல்ல நரகத்தில் மூழ்க எண்ணாமல், இப்போது கூறவுள்ள உபதேசத்தையே மிகவும் உயர்ந்த ப்ரயோஜனம் என்று புத்தியில் கொள்வீராக. அது எதுவென்றால் - ப்ரளயம் நிறைந்த காலத்தில், பூமியை வராஹரூபம் எடுத்து, குத்தி எடுத்த அந்த ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் வசிக்கின்ற கோயிலும், மலை உச்சியில் தேய்வதன் காரணமாகச் சாணை பிடிப்பது போன்று களங்கம் அற்ற சந்த்ரன் நிற்கிற இடமும் ஆகிய திருமாலிருஞ்சோலைத் திருமலையை, “எஜமானன் - அடிமை” என்ற உறவு முறை காரணமாக, அநுகூலமான முறையில் சென்று அடைந்து, பொருந்தி நிற்பதே வலிமையாகும்.

அவதாரிகை - திருமலையைச் சென்று கிட்டி நிரந்தர வாஸம் பண்ணுகையே இவ்வாத்மாவுக்கு வெற்றி என்கிறார்.

விளக்கம் - திருமாலிருஞ்சோலை திருமலையை அடைந்து அங்கு எப்போதும் வசிப்பதே இந்த ஆத்மாவுக்கு வெற்றி என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நலமென நினைமின்) நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை நன்மையென்று புத்தி பண்ணுங்கோள். விலக்ஷணமான புருஷார்த்தமென்று புத்தி பண்ணுங்கோள். (நரகமுந்தாதே) நரகங்களும் இவர்களுக்கு வ்யவஸ்திதமாயிறே யிருப்பது; “யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்க:” - “காட்டிலே போமது துக்கம், படைவீட்டிலேயிருக்குமது சுகம்” என்றாயிற்று பெருமாள் அருளிச்செய்தது; அங்ஙனல்ல; ஸுகதுக்கங்கள் வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்திதமாய் காணுமிருப்பது; யாதொன்று உம்மோடே பொருந்துகிறது, அது ஸுகமாகிறது; உம்மையொழியப் படைவீட்டிலிருக்கு இருப்பு துக்கமாகிறது. “இதி ஜாநந்” தந்தாமுக்கில்லாதவை, பிறர் பக்கலிலே கற்றறியவேணுங்காணும். “பராம் ப்ரீதிம்” உம்மைப்போலே நிறுத்தல்லகாணும் என்னுடைய ப்ரீதியிருப்பது, “நம்மில் உனக்கு ப்ரீதி பரையாகச்

சொன்னாய்; அதுக்கு நம்மைச் சொல்லுகிறதென்?" என்ன; "கச்ச ராம மயா ஸஹ", "அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி" என்று - நான் புறப்பட்டபடியே, என்னை முன்னே போகவிட்டுப் பின்னே வரப்பாரும். "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்றாரிறே இளையபெருமாள். (நரகமுந்தாதே) பிரிவால் வரும் க்லேசாநுபவம் பண்ணாதே.

விளக்கம் - (நலமென நினைமின்) - நான் இப்போது கூறவுள்ள சொற்கள் நன்மை பயக்கவல்லவை என்று கொண்டு அவற்றைப் புத்தியில் வைப்பீர்களாக. இதனையே அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று புத்தி செய்வீர்களாக. (நரகமுந்தாதே) - "நரகு அமுந்தாதே" என்றால் "பிரிவு காரணமாக வரும் துன்பத்தில் சிக்காமல்" என்று பொருள். அதாவது எம்பெருமானுடன் கூடியுள்ளதே ஸ்வர்க்கம், எம்பெருமானைப் பிரிந்தால் நரகம். ஆழ்வார்களுக்கு நரகம் என்பது இது போன்று அல்லவோ உள்ளது? இங்கு இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (30-18) - யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்க: நிரயோ யஸ்த்வயா விநா - லக்ஷ்மணன் இராமனிடம், "உன்னுடன் இருப்பதே ஸ்வர்க்கம், நீ இல்லாத இடம் நரகம்", என்றான் - என்பதை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது இராமன் லக்ஷ்மணனிடம், "கானகத்தில் செல்வது துக்கம், இந்த அரண்மனையில் வசிப்பதே சுகம்", என்று கூறித் தடுக்க முயற்சித்தான். ஆனால் லக்ஷ்மணன், "சுகமும், துக்கமும் ஓரொரு விதத்தில் முடிவு செய்யப்படுகின்றன. உம்மைப் பிரிந்து அரண்மனையில் இருப்பதே துக்கம் ஆகும்," என்று அயோத்யாகாண்டம் (30-18) - இதிஜாநந் - இப்படியாக உறுதியான நம்பிக்கையுடன் தன்னை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று லக்ஷ்மணன் உரைத்தான். "நம்மிடம் இல்லாத ஒன்றை மற்றவரிடமிருந்து அறியவேண்டும்; அயோத்யாகாண்டம் (30-18) - பராம் ப்ரீதிம் - என்னையும் மனநிறைவுடன் அழைத்துச் செல்வாயாக - என்பதற்கு ஏற்ப, என்னை இங்கு நிறுத்தினால் உமக்கு ஏற்படும் மகிழ்வு போன்றது அல்ல என்னுடைய ப்ரீதி", என்றான். இதற்கு இராமன், "சரி, நம்மைக் காட்டிலும் உனக்கு ப்ரீதி அதிகம் என்றாய். அதற்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்கிறாய்?", என்றான். இதற்கு லக்ஷ்மணன், "அயோத்யா காண்டம் (30-18) - கச்ச ராம மயா ஸஹ - என்னையும் உன்னுடன் அழைத்துச் செல்க - என்பதற்கும், அயோத்யாகாண்டம் (27-16) - அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி - நான் தங்களுக்கு முன்னால் செல்வேன் - என்பதற்கும் ஏற்றபடி, நான் புறப்படுகிறேன்; என்னை உமக்கு முன்பாகச் செல்லும்படிச் செய்து, நீவிர் பின்னே

வாரும்”, என்றான். ஆனால் பிராட்டிமாருக்கு அல்லவோ பிரிவுத் துன்பம் என்பது ஏற்படும்; ஆழ்வாருக்கு உண்டாகுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் (53-31) - ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா - இராகவா! நீ இன்றி சீதையும் நானும் ஒரு முகூர்த்தகாலம் கூட உயிர் தாங்கமாட்டோம் - என்று லக்ஷ்மணன் கூறினான் அல்லவோ? அது போன்று இவரும் உரைக்கிறார். (நரகமுந்தாதே) - அவனைப் பிரிந்த பிரிவால் ஏற்படும் துன்பம் என்ற அனுபவத்தை அடையாமல்.

வ்யாக்யானம் - (நிலம் இத்யாதி) வராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே மஹாவராஹமாய், அண்டபித்தியிலே சேர்ந்து உருமாய்ந்த பூமியை ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்துக்கொண்டேறின நிருபாதிக ஸௌஹார்த்தமுடையவன், அவதாரங்கள் போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். (மலமறு) சந்த்ரபதத்துக்கு அவ்வருகே வளர்ந்து நிற்கையாலே, அவன் போம்போது சிகரங்களிலே தேய்ப்புண்டு சாணையிலே யிட்டாற்போலே களங்கம் அறாநிற்குமென்னுதல்; அன்றிக்கே, “திருமலையாழ்வார்தாம் ஜ்ஞானலாபத்தை உண்டாக்குவர்” என்று பிள்ளான் வார்த்தை. (வலமுறையெய்தி) காலயவந ஜராஸந்தாதிகளைப் போலேயன்றி அநுகூலமான முறையிலே கிட்டி. மருவுதல் - வலமென்னுதல், வரமென்னுதல்; பலவத்தரமென்னுதல், ச்ரேஷ்ட்டமென்னுதல்.

விளக்கம் - (நிலம் இத்யாதி) - வராஹ கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் மஹாவராஹமாய் அவதரித்து, அண்டத்தின் சுவரில் சேர்ந்து உருத்தெரியாமல் நின்ற பூமியை, அதிலிருந்து விடுவித்து, தனது கோரைப்பற்களில் குத்தி எடுத்துக்கொண்டு வெளிவந்த, இயல்பாகவே கருணை நிறைந்தவன். “தீர்த்தவாரி” என்னும் பத்தாம் நாளில், உற்சவங்கள் முடிவது போன்று, அவதாரங்களும் அவ்வப்போது முடிந்துவிடும்; அது போன்று அல்லாமல், அவன் எப்போதும் வசிக்கின்ற இடம். (மலமறு) - சந்த்ரன் செல்கின்ற பாதை முடிய வளர்ந்து நிற்பதால், அவன் செல்கின்றபோது அந்தச் சிகரங்களில் தேய்த்தபடி செல்கிறான்; அதனால் சாணைக்கல்லில் தேய்க்கப்பட்டவை, களங்கம் இல்லாமல் ஆவது போன்று, சந்த்ரனும் களங்கம் இன்றி உள்ளான். திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், “திருமாலிருஞ்சோலை திருமலை, ஞானலாபத்தை அளிப்பதாகும்”, என்பார்.

(வலமுறை யெய்தி) காலயவனன், ஜராசந்தன் போன்றவர்கள் க்ருஷ்ணனுடன் போர் புரிவதற்காக அவன் இருப்பிடம் வந்தனர்; அவர்கள் போன்று அல்லாமல், அவனை அடையவேண்டும் என்ற ப்ரீதியுடன் அடைந்து. மருவுதல் என்றால் வலம் வருதல் அல்லது சிறப்பு அடைதல் என்று பொருள். இதுவே பலனை அளிக்கவல்லது, உயர்ந்தது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 34)

29. கூட்டும் விதி என்று கூடுங்கொலோ? தென்குருகைப்பிரான்
பாட்டென்னும் வேதப்பசுந்தமிழ் தன்னை தன் பத்தி என்னும்
வீட்டின் கண்வைத்த இராமானுசன் புகழ் மெய்யுணர்ந்தோர்
ஈட்டங்கள் தன்னை என் நாட்டங்கள் கண்டு இன்பம் எய்திடவே

விளக்கவுரை - தென்திசையில், பரமபதத்திற்கு இணையான ஸ்வபாவம் கொண்ட ஊராகிய ஆழ்வார் திருநகரியில் அவதரித்தவர் நம்மாழ்வார் ஆவார். அவருடைய திருவாய்மொழி என்பது செந்தமிழில் செய்யப்பட்ட வேதம் என்று கூறும்படி உள்ளது. இப்படிப்பட்ட திருவாய்மொழியை - ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், இதத்தாய் இராமானுசன் - என்னும்படி, தனது இதயத்தில் எப்போதும் நிலை நிறுத்தியவர் எம்பெருமானார் ஆவார். அந்தத் திருவாய்மொழியை எப்போதும் கேட்டபடியும், உபதேசம் செய்தபடியும், வ்யாக்யானம் செய்தபடியும், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் மூலம் வ்யாக்யானம் செய்வித்தபடியும் இராமானுசரின் திருக்கல்யாண குணங்கள் அமைந்திருந்தன. இப்படியாக எம்பெருமானாரின் குணங்கள் உள்ளன என்று அறிந்தவர்கள் கூரத்தாழ்வான், முதலியாண்டான் போன்றவர்கள் ஆவர். இவர்களுையே எப்போதும் என் கண்கள் பார்த்தபடியும், அதனால் நான் ஆனந்தம் கொண்டபடியும் இருக்கும் உயர்ந்த வாய்ப்பு எப்போது அடியேனுக்குக் கூடுமோ?

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே தம்முடைய வாக்கானது எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்களுக்கு அநந்யார்ஹமாய்விட்டதென்று அந்த ஸம்ருத்தியைச் சொல்லி, அவ்வளவிலே சுவறிப் போகாதே மேல்மேல் பெருகி வருகிற அபிநிவேசாதிசயத்தாலே, இப்பாட்டில் - தர்சநீயமான திருக்குருகைக்கு நிர்வாஹகராய் திருவாய்மொழி முகத்தாலே தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை ஸர்வருக்கும் உபகரித்தருளின நம்மாழ்வாருடைய திவ்யஸூக்திமயமான வேதமாகிற செந்தமிழ் தன்னை தம்முடைய பக்தியாகிற கோயிலிலே ப்ரதிஷ்டிப்பித்துக் கொண்டிருக்கிற எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்களை உள்ளபடி தெளிந்திருக்கும் ஜ்ஞாநாதிகர்களுடைய திரள்களை என் கண்கள் கண்டு ஆனந்தித்துக் களிக்கும்படி சேரக்கடவதான பாக்கியம் எப்போது லபிக்குமோவென்று ததீயபர்யந்தமான ப்ரீதியை ப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், தன்னுடைய வாக்கானது எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டுவிட்டது, மற்றவை எதனையும் பேசாது என்று அதன் வளர்ச்சியை உரைத்தார். அத்துடன் ஆர்வம் வற்றிப்போகாமல் மேன்மேலும் பெருகி வரும் அதிகமான ஈடுபாடு காரணமாக, இன்பம் அளிக்கவல்லதான திருக்குருகைக்கு எஜமானராகவும், திருவாய்மொழி மூலம் உண்மை மற்றும் நன்மை ஆகியவற்றுடன் கூடிய புருஷார்த்தங்களை அனைவருக்கும் அளித்து பேருதவி செய்தருளியவரும் ஆகிய நம்மாழ்வாருடைய திவ்யமான செந்தமிழ் வேதங்களை, தனது பக்தி என்னும் கோயிலில் ஆழ்ந்து நிலைநிறுத்தியபடி உள்ள எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாணகுணங்களை, உள்ளது உள்ளபடி தெளிவாக அறிந்துள்ள அறிவுள்ளவர்களின் கூட்டத்தை, எனது கண்கள் கண்டு, ஆனந்தம் அடைந்து, மகிழ்ச்சியில் களிக்கும்படி, அவர்களுடைய கூட்டத்தில் சேருவதான பாக்கியம் எப்போது கிட்டுமோ என்கிறார்; அதாவது அடியார்கள் முடிய உள்ளதான ப்ரீதியை விண்ணப்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தென்குருகைப்பிரான்) (தென்) தர்சநீயமானவென்னுதல்; தெற்கு திக்கிலேயிருக்கிறவென்னுதல். (குருகை) பரமபதத்தைச் சேர்க்குமுரென்னுதல்; பரமபதத்தோடே ஸமமான வைபவத்தையுடைய ஊரென்னுதல். (பிரான்) இப்படிப்பட்ட திருநகரியிலே அவதரித்து லோகத்தாரெல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி தத்வஹித புருஷார்த்த தத் யாதாத்மயங்களை திவ்யப்ரபந்தமுநேக உபகரித்த நம்மாழ்வாருடைய. அன்றிக்கே, இவ்வூரிலே அவதரிக்கையாலே எல்லாருக்கும் அவர் உத்தேச்யராயிருக்கிற வழியாலே அவ்வூருக்கு உபகாரகரென்னவுமாம். (பாட்டென்னும் வேதப்பசுந்தமிழ் தன்னை) “அவாவற்று வீடு பெற்ற குருகூர்ச்

சடகோபன் சொன்ன” என்றும், “தமிழ்மறைக ளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே தென்குருகைபிரா னருளிச்செய்த பாட்டென்று ப்ரஸித்தமாய் ஸாமவேதரூபமாய் செந்தமிழாயிருக்கிற திருவாய்மொழியை.

விளக்கம் – (தென்) - காண்பதற்கு இனிமையாக உள்ள அல்லது தெற்குத்திசையில் உள்ள. (குருகை) – அனைவரையும் பரமபதம் கொண்டு சேர்க்கும் ஊர் அல்லது பரமபதத்துக்குச் சமமான மேன்மைகள் பொருந்திய ஊர் என்று கருத்து. (பிரான்) - இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்திருநகரியில் அவதரித்து, உலகில் உள்ள அனைவரும் கரையேறும் விதமாக, உண்மை மற்றும் நன்மை நிறைந்த புருஷார்த்ததை, உள்ளது உள்ளபடி, தனது திவ்யப்ரபந்தங்கள் மூலமாக அளித்து, மிகுந்த உதவி செய்த நம்மாழ்வாருடைய. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். அந்த ஊரில் அவதரித்த காரணத்தால், அவர் அனைவருக்கும் குறிக்கோளாக உள்ளதால் அந்தஊருக்கு மிகுந்த உதவி செய்தவர் என்றும் கூறலாம். (பாட்டென்னும் வேதப்பசுந்தமிழ் தன்னை) - திருவாய்மொழி (10-10-11) – அவாவற்று வீடு பெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன – என்றும், திருவாய்மொழி தனியன் – தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தென்குருகைப்பிரானாகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசுரங்கள் என்று விளங்குகின்றதும், ஸாமவேதரூபமாக செந்தமிழில் அமையப் பெற்றதும் ஆகிய திருவாய்மொழியை.

வ்யாக்யானம் - (தன் பத்தியென்னும்) அத்தை விஸ்மரித்தால் ஒரு சூடிணம் ஒரு கல்பம் போலே யிருக்கும்படி பண்ணக்கடவதான பரமபக்தியாகிறவதுவும். (தன் பத்தி) எல்லாருடைய பக்தியைப் போலன்றிக்கே பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை உள்ளபடி யறிந்த எம்பெருமானாருடைய ப்ரேமம், அவருடைய ஜ்ஞாந வைசத்யத்துக்குத் தகுதியா யிருக்குமிநே. இப்படிப்பட்ட பக்தியாகிற. (வீட்டின் கண்வைத்த) கண் - ஸப்தமி. வீடு – ஆவாஸ ஸ்த்தாநம். அநர்க்கமான ரத்தத்தைச் செப்பிலே வைத்துக் கொண்டிருப்பாரைப்போலே தம்முடைய பக்தியாகிற மஹாஸௌதத்திலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிற. (இராமாநுசன் புகழ்) திருவாய்மொழியை ஸதா காலசேஷபம் பண்ணியும், அந்தரங்கர்க்கு ஸார்த்தமாக அத்தை உபதேசித்தும், அந்தப் பாசுரங்களைக் கொண்டு சாரீரக ஸூத்ரங்களுக்கு

வ்யாக்யாநம் பண்ணியும், பிள்ளானையிட்டு அதுக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுவித்தும் இப்படிப்பட்ட வைபவத்தையுடையரான எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்களை.

விளக்கம் - (தன் பத்தியென்னும்) - அப்படிப்பட்ட திருவாய்மொழியைச் சிந்திக்கும் ஒவ்வொரு நொடியும் ஒரு கல்பகாலம் போன்று செய்யக்கடவதான பரமபக்தி. (தன் பத்தி) - மற்ற அனைவருடைய பக்தி போன்று அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி போன்ற அனைத்தையும் உள்ளது உள்ளபடி அறிந்த எம்பெருமானாருடைய ப்ரேமம் என்பது, அவருடைய ஞானத்தின் மேன்மைக்குத் தகுதியான உள்ளதாகிறது. இப்படிப்பட்ட பக்தி என்பதான. (வீட்டின்கண்) - இங்கு “கண்” என்பது ஏழாம் வேற்றுமை; “வீடு” என்பது வசிக்கும் இடம். விலைமதிப்பற்ற இரத்தினம் ஒன்றைச் செப்புக்குடத்தில் வைத்து பாதுகாப்பவர்கள் போன்று, திருவாய்மொழியைத் தனது பக்தி என்கிற பெரிய அரண்மனையில் பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொண்டிருக்கும் (இராமாநுசன் புகழ்) - திருவாய்மொழியை எப்போதும் அனைவருக்கு விளக்கியபடியும், தனது சீடர்களுக்கு அதில் கூறப்பட்ட ஆழ்ந்த பொருளை எப்போதும் உபதேசித்தபடியும், அந்தப் பாசுரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்தருளியும், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளானை அந்தத் திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யானம் செய்யும்படிப் பணித்தும் என்று இப்படியாகப் பலவிதமான வைபவங்கள் கொண்டவராகிய எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாணகுணங்களை.

வ்யாக்யானம் - (மெய்யுணர்ந்தோர்) மெய்யாகத் தெளிந்து கொண்டிருக்கிற பெரியோர்களுடைய. (ஈட்டங்கள் தன்னை) “ஸம்ஸேவிதஸ் ஸம்யமி ஸப்த சத்யா பீடைஸ் சதுஸ்ஸப்ததிபிஸ் ஸமேதை: அந்யைரநந்தைரபி விஷ்ணுபக்தைராஸ்தேதி ரங்கம் யதி ஸார்வபௌம:” என்கிறபடியே - ஸப்தசதி ஸங்க்யாதரான யதிகளும், ஆழ்வான் முதலான முதலிகளும், ஏகாங்கிகளும், அஸங்க்யாதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், ஆண்டாள் முதலான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்த்ரீகளுமாய்க் கொண்டு திரளாயிருந்துள்ள ததீயருடைய திரள்களை. ஈட்டம் - திரள்.

விளக்கம் - (மெய்யுணர்ந்தோர்) - உள்ளது உள்ளபடி அறிந்துள்ள சான்றோர்களுடைய. (ஈட்டங்கள் தன்னை) - ஸம்ஸேவிதஸ் ஸம்யமி ஸப்த சத்யா பீடைஸ் சதுஸ்ஸப்ததிபிஸ் ஸமேதை: அந்யைரநந்தைரபி விஷ்ணுபக்தைராஸ்தேதி ரங்கம் யதி ஸார்வபௌம: - யதிராஜரான உடையவர் எழுநூறு யதிகளாலும் எழுபத்து நாலு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளாலும் மற்றும் எண்ணற்ற விஷ்ணு பக்தர்களாலும் நன்கு வணங்கப்பட்டவராய் ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருயுள்ளார் - என்பதற்கு ஏற்ப எழுபத்திரண்டு யதிகளும், கூரத்தாழ்வான் போன்ற சிஷ்யர்களும், ஏகாங்கிகளும், எண்ணற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும், கூரத்தாழ்வானின் மனைவியாகிய ஆண்டாள் உள்ளிட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவப்பெண்களும் என்று பெருங்கூட்டமாக உள்ளதான எம்பெருமானாருடைய அடியார்கள் கூட்டத்தை. ஈட்டம் என்றால் கூட்டம், திரள்.

வ்யாக்யானம் - (என் நாட்டங்கள்) ஸமாச்ரயண பர்யந்தம் ஈஷண த்ரயத்தையே பற்றி ஸுகிக்க நினைத்திருக்கிற என்னுடைய த்ருஷ்டிகள். நாட்டம் - த்ருஷ்டி. (கண்டு) கண்ணாரக் கண்டு ஸேவித்து. (இன்பமெய்திடவே) பண்ணின பின்பு, பூர்வகாலத்திலே தேஹ ஸம்பந்திகளாய்க் கொண்டு வருகிற ஸுகதுக்கங்களைக் காற்கடைக்கொண்டு இந்த ஜ்ஞாநாதிகளுடைய திரள்களைக் கண்டு ஆனந்தத்தைப் பெறும்படி. (கூட்டும் விதி என்று கூடுங்கொலோ) சேர்க்கும் பாக்யம் எப்போது லபிக்கவல்லதோ. விதி - ஸுக்ருதம். இவர் தமக்கு பேற்றுக்கடியான ஸுக்ருதமாக நினைத்திருப்பது அத்தலையில் க்ருபையையிறே.

விளக்கம் - (என் நாட்டங்கள்) - உயிர் பிரியும் காலம்வரை புத்திரன், வீடு, மனைவி ஆகிய மூன்றை மட்டுமே நோக்கியபடி ஸுகமாக இருக்க விரும்பும் எனது கண்கள் அல்லது பார்வை. (கண்டு) - எம்பெருமானாருடைய அடியார்கள் கூட்டத்தைக் கண்ணாரக் கண்டு வணங்கி. (இன்பமெய்திடவே) - அதன் பின்னர், முன்பு இந்தச் சரீரத்துடன் உள்ள தொடர்பு காரணமாக வருவதான இன்பதுன்பங்களைப் பொருட்படுத்தாமல், இப்படிப்பட்ட சான்றோர்களின் கூட்டத்தைக் கண்டு மிகுந்த ஆனந்த அடையும்படி. (கூட்டும் விதி என்று கூடுங்கொலோ) - அவர்களுடன் சென்று சேரும் பாக்கியம் எப்போது கிட்டுமோ? விதி என்றால் நற்செயல்கள். இவர் தம்முடைய பேற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள நற்செயல்கள் என்பது, அடியார்கள் காண்பிக்கும் க்ருபை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - இரமாநுசன் புகழ் மெய்யுணர்ந்தோ ரீட்டங்கள் தன்னை தக்காலத்தில் காணாநிற்கச்செய்தே இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில் - காண்கிறதிலன்று இப்போது இவருக்கு அபேசைஷ; கண்டால் கண்கள் விக்ருதமாகையன்றிக்கே, இன்பமெய்துகை - ப்ரேமம், அதுக்கடியான ப்ரேமம் எம்பெருமானா ரருளாலே விளைய வேணுமிறே, அத்தாலே சொல்லுகிறார். அன்றிக்கே, மெய்யுணர்வாவது - அஸங்குசித ஜ்ஞாநம். அது ஒரு தேச விசேஷத்திலே சேர்ந்த பின்பு வரக்கடவதாகையாலே அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாந வைசத்யத்தை யுடையரானவர்களுடைய திரளை இங்கே கண்டு பரிபூர்ணாநுபவம் பண்ணும்படியாக இப்பேற்றை நமக்குச் சேர்விப்பதான அவருடைய க்ருபை எக்காலத்துக் கூடவல்லதோ என்னவுமாம். அத்திரள்கள் இவருக்கு ஸதா ஸேவ்யங்களா யிருந்தாலும், நித்யாபூர்வங்களாயே யிருக்குங்காணும். “உன் தொண்டர்களுக்கே அன்புற்றிருக்கும்படி யென்னை யாக்கியங்காள் படுத்தே” என்றிறே மேலும் இவருடைய ப்ரார்த்தனை.

விளக்கம் - ஆனால், எப்பெருமானாருடைய வைபவங்கள் அனைத்தையும் உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்கள் கூட்டத்தை, திருவரங்கத்தமுதனார், தான் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்திலேயே தனது கண்களால் கண்டவர் அல்லவோ? பின்னர் ஏன் தனது கண்கள் அவர்களைக் கண்டு, அவர்களுடன் சேர்வது எப்போதோ என்று உரைக்கவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அந்த கூட்டத்தைக் காண்பது என்பது மட்டுமே இவருக்கு விருப்பம் அல்ல; கண்ட பின்னர் கண்கள் மாறுபாடு அடையாமல், அதாவது மற்றவற்றில் ஈடுபடாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதே இவர் விருப்பம். இன்பம் எய்துகை என்றால் ப்ரேமம்; அதாவது கண்கள் மாறுபாடு அடையாமல் தடுக்கவல்ல ப்ரேமம். அத்தகைய நிலை எம்பெருமானாருடைய அருளால் மட்டுமே ஏற்படும் என்பதால் இவ்விதம் உரைக்கிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். மெய்யுணர்வு என்றால் சுருக்கம் அடையாமல் மலர்ந்த ஞானம். அப்படிப்பட்ட ஞானம், குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்தால் வெளிப்படக்கூடியது என்பதால், அப்படிப்பட்ட ஞான மேன்மையைக் கொண்டவர்கள் கூட்டத்தை அடைந்து, பரிபூர்ணமான ஞான அனுபவம் பெறும்படியான க்ருபை எப்போது கிட்டுமோ என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். அந்தக் கூட்டத்தை இவர் எப்போதும் காணும்படி

இருந்தாலும், அன்றாடம் அந்த அனுபவமானது இவருக்குப் புதுமையாகவே உள்ளது. இராமாநுசநூற்றந்தாதி (107) – உன் தொண்டர்களுக்கே அன்புற்றிருக்கும்படி யென்னை யாக்கியங்காள் படுத்தே - என்று அல்லவோ இவருடைய விண்ணப்பம் உள்ளது?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்